

VII. *Kouzlo půlnoční chvíle*

Večer je klidný a skoro tichý, jen od sousedů ke mně doléhá popová hudba, která nijak nenadchne ani neurazí. Venku tma, trochu sněží. Ne jako dopoledne, kdy jsem stála v kopci za Lomnicí spolu s několika kamiony a dodávkou a z nebe se sypalo, jako by se svatému Petru roztrhla peřina. Zapálila jsem svíčku. Rozsvítila lampičku. Vlezla si do postele a chvíli četla knížku od Eowyn Ivey. Její jméno mě fascinuje. Splývá ze rtů a já si představuji něžnou vílenku. Severní hvězdu. Někoho sladkého, něžného, pohádkového. Eowyn Ivey... Taky bych chtěla takové jméno, jež se táhne jako med, pomalinku stéká. Kane.

Samotný příběh není nijak strhující a stejně jako jméno autorky bez velkých dramát. Jde o dospěláckou verzi pohádky o Sněguročce, dívence uplácené ze sněhu postarším bezdětným párem, holčička obživne a při přeskokování svatojánského ohně roztaje. Ani nevím, jak se v češtině jmenuje. Tady je to Faina, polární záře. Jestli bych v životě opravdu něco chtěla vidět, pak polární záři.

Eowyn umístila příběh na Aljašku, do téměř liduprázdné krajiny. Sněží a mrzne, sníh se třpytí, vzduch je jako křišťál. Zní to tak krásně. Obzvláště když i u nás sněží. Představovala jsem si sebe s Markem, jak tam zápasíme o přežití, jak jsme možní i nemožní. Rozdíl mezi námi a literárními manžely byl jen v tom, že zatímco

oni se vzájemně neobtěžovali svými problémy, mě by Marek umohl hned, jak by nastala polární noc.

„Proč to vždycky musí být ženy, kdo chodí sem a tam, užírá se a čeká,“ čtu na straně 94 a ptám se sama sebe, no proč? Taky jsem si myslela, že Marek zavolá po páté, jak plánoval, nebo Adam se ozve přes WhatsApp, když už jsme propojeni, a asi půl hodiny po-trhle běhala po bytě... Pak jsem se rozhodla číst, ale stejně co pět minut koukám na displej, jestli už konečně začne telefon zvonit.

Kašlu na ně, jdu do vany. Beztak čtu každý odstavec dvakrát, rozhodla jsem se nakonec.

Voda mi stéká po vlasech a moje ucho je pořád natažené do ložnice. Nejsem trochu pitomá? Mám na sebe vztek. Já laňka před laufem.

A najednou se telefon rozezpívá. Vylitnu z vany, uklouznou mi nohy na dlaždičkách, že to málem nevybalancuji, třísknu hlavou o futra a dvěma skoky jsem v ložnici. Volá mi táta. Definitivně jsem pitomá.

„Ahoj, tati!“ hlaholím do telefonu.

„Ahoj, Kristýnko, já ti volám, protože se tě chci zeptat. My se tady s maminkou dohadujeme a ty se o tyhle věci zajímáš. Čteme knížku o Golemovi a tam se píše, že rabi Löw se ve skutečnosti jmenoval Jehuda ben Becalel. Čte se to Becalel, nebo Bekalel?“

„Becalel.“

„Tak ti pěkně děkuju. Rád jsem tě slyšel.“

„Já tebe taky, tati.“ Zavěsil.

Vracím se do koupelny a prohlížím si červený flek na čele. Boule se mi nedělá. To je dobré, jít s rohem do práce, vypadala bych jak apokalyptická bestie.

Mažu si nohy pletovým mlékem a přemýšlím o rodičích. Voláme si poměrně často a pokaždé je to jak telegram. Navštěvuji

je párkrát do měsíce, ale vidím na nich, že jsou nejradši sami se sebou. Asi trpí falešným pocitem, že když přijdu, musí kolem mě skákat, a už je to unavuje. Mrzí mě to, přeci jen kolik času nám ještě zbývá?

Jednou v létě jsme se o tom bavily s Adrianou a Matyášovou ženou Tamarou. Adriana hned, jak se mám. Jí rodiče při každé příležitosti vyčítají, že na ně nemá čas, dávají úkoly, co má zařídit, a ona neví, kam dřív skočit, ale povinnost je povinnost, nedá se svítit. Tamara se tenkrát na mě zahleděla, smutná jak pondělí, a řekla: „Já ti rozumím. A děláš dobře. Užívej si je, dokud to jde a jak jen to jde.“ Od Matyáše vím, že jí na jaře umřela maminka.

„Strašně se toho bojím, až nebudou,“ připustila jsem.

„Vůbec na to nemysli,“ chlácholila mě Tamara, „až to přijde, je ten pocit už napořád. Užiješ si ho až dost. Teď je teď a to je důležité. Jsou v kondici a můžete být spolu, to je dar.“

„Někdy si říkám, že to nemůžu zvládnout. Poslední dny, hodiny...“ ozvala se sklíčeně Adriana. „A přitom to bývalo tak normální!“

„To jsem si taky myslela,“ povzdychla si Tamara, „všechno zvládneš. Fakt, holky, nemyslete na to, dokud nemusíte.“

Jsme sice dospělé, ale je to sakra pěkný pocit být něčí dítě. A tak, když mě naši nepotřebují vidět, alespoň jsem je v duchu pevně obejmula.

Pověsila jsem ručník na topení a vzala si jen župan. Ten pocit nahosti pod ním byl naprosto skvělý. A když jsem doma sama... coby ne. Došla jsem k ledničce, vytáhla lahev červeného a nalila si dvě deci. Vydala jsem se do ložnice k počítači. Líbí se mi, jak zní bosá chodidla na dlažbě. Načetla jsem své virtuální město. V chatu stálo:

Perseus: Ahojky, vemte mi prosím někdo občůdky.

Vstoupila jsem na tržiště a dívala se po jeho nabídkách. Co se dalo, jsem přijala. I Adamovi jsem vzala, co nabízel, ačkoliv jsem to vůbec nepotřebovala.

*Perseus: Díky, Medo, můžu stavět. :-**

Andromeda: Není zač. Stav. :-)

Než jsem vybrala daně a materiál, přilítla zpráva.

Aku: Hodí se ti to? Můžu ti zavolat přes WhatsApp?

Bylo by trapné dělat, že tam nejsem, když zrovínka komunikuji v chatu... Navíc, já chci, aby zavolal. Chci konečně vědět, jaký má hlas. Jestli nemá vadu řeči, případně jakou. Jednou jsem krátce chodila s klukem, který ráčkoval. Lezlo mi to na nervy, ale konec nastal až potom, co jsem zjistila, že k tomu ráčkování ještě ukrutánsky mlaská u jídla. Je až s podivem, na čem všem záleží. Teď se uvidí, jak se věci mají. Tedy uslyší se.

Andromeda: Ano, můžeš.

Displej se za chvíličku rozzářil a já zírám na jeho jméno, do tváří mi stoupá horkost a hlavou se mi honí, kolik mi asi tak je, když na mužského reaguji jak náctiletá. Odkážu si a přijímám hovor.

„Ahoj,“ ozval se v odpověď na můj pozdrav spíš tenor s naprosotou zjevným moravským přízvukem hned u prvního slova. A nastalo ticho. Co říct? „Jak se máš?“ zeptal se.

„Dobře, díky a ty?“ Šmankote, trvalo x měsíců, než jsme se uslyšeli, a teď budeme jak dva puboši? Rozpačití a nejistí?

„Taky tak. Tak se konečně slyšíme.“ Jde nám ta konverzace opravdu pěkně, jen co je pravda.

„No jo no.“ Dopřič! To nevymyslím nic inteligentnějšího? „U nás sněží,“ Kristova noho... mnu si čelo nad svou blbostí.

„U nás ne. Jak bylo v práci?“ zajímá se. Začala jsem něco povídat. Asi tři věty. A když jsem se odmlčela, pravil: „Jé, ty máš hezký hlásek.“ A teď si připadám jak hovádko s vysokým hláskem, i když ten jeho taky nabral na výšce.

„A co ty v práci?“ snažím se trochu klesnout dolů.

„Já dělám pro zahraniční IT firmu...“ dál jsem toho moc neslyšela, jen takové up... žbl... ep... Co bylo pozoruhodné, i jemu hlas klesl... snad o oktávu. A měl příjemný, ještě hlubší podtón. Ten hlas mi najednou připadal strašně známý. Jako ze snu. Signál se vzchopil a já postřehla slovo analýza. Plynule jsem na něj navázala, že to musí být náročné. A kupodivu se Adam chytl a pokračoval dál. Jakmile skončil prezentaci svého zaměstnání, mimovolně jsem mu oznámila, že se mi o něm zdálo. Zaujalo ho to a prý se mu taky o mně zdává. Já ženská zvědavá hned, co se mu zdává, a on, že naposledy jsem v jeho snu měla na sobě župan.

„Mám na sobě župan,“ sděluji jen tak mimochodem a mimoděk.

„Fakt?“ Zní zaujatě.

„Jo, bílý, froté.“ Přednáším to asi tak, jako bych říkala: Tři rohlíky a pět deka uheráku, prosím. „Myla jsem si vlasy.“

„To bych chtěl vidět...“

„Jak si myji vlasy?“ divím se.

„Ne, jak vypadáš s mokkými vlasy. V županu.“

Nějak se nám ta konverzace zvrhává. A tak fofrem měním téma. Přece mu nebudu dělat horkou linku. Ještě by mi řekl, že by

chtěl vědět, co mám pod županem, jak voním, a po tom víně, které jsem vyzunkla, kdoví, co bych vykecala a co si začala představovat já... I když co je komu do toho, co si představuji... Kruciš... mně ta erotika chybí. Myšlenky rychlejší než blesk. Naštěstí na druhé straně se začíná rozvíjet monolog o tom, že má na zahradě užovku a žáby a v garáži se sem tam objeví obří pavouk. Na to zareaguji pavouci fuj fuj fuj, ale stejně všechno, co takhle doma najdu, vyhazuji z okna. Ozve se smích, prý si o něm budu myslet, že je magor, on když seká trávu a vidí tam šneka nebo kudlanku, tak je vezme a přenese někam, kde se jim nic nestane. Naše humanistické přírodní řečnění vydrží poměrně dlouho, než se rozhovor stočí ke vztahům, zejména těm kuriózním, v důsledku čehož je radši sám, maximálně se psem, protože psi jsou na rozdíl od ženských věrní. Tuto myšlenku už znám. Tedy samozřejmě jsou i hodné ženy jako například já, ale na něj se zrovna lepily ty druhé a teď už nikoho nehledá. Taky už radši budu sama než s nějakým depresivním pakem, chci se podělit o zkušenost, když tu si vzpomenu na Marka a je mi divně smutno. Tak radši neřeknu nic a zaposlouchám se do zúžené výslovnosti samohlásek, jemně posunutého přízvuku a slovenských koncovek. Což je pozoruhodné, protože z médií na nás útočí odmala středočeština. A jakkoliv ji máme všichni naposlouchanou, stejně jsou kraje, kde si brebentí tak trochu po svém.

Čas běží a už spolu na dálku popijíme víno a křoupeme slané tyčky. Hodina pryč, dvě hodiny pryč, tři hodiny pryč. Z nás jsou staří známí. Začínáme být unavení, protože půlnoc se kvapem blíží.

„Už je strašně pozdě,“ konstatuji. Navíc mě bolí ruka i ucho, ale to si nechám pro sebe.

„Chtěl bych se s tebou setkat,“ on nato.

„Pracuji ve veřejné instituci, takže pokud vážně chceš, asi ti v tom nezabráním,“ směje se.

„To já vím,“ odvětlí melodicky, „ale já chtěl vědět, jestli bys i ty chtěla.“

„No... já... jeжда... hm... chm... Ano.“

„Jsi roztomilá,“ směje se zas on a já uvažuji, co je na takové řeči asi roztomilého, ale budiž. Nebudu v tom štourat. Loučíme se další půlhodinu. Těžko říct, jestli pod vlivem alkoholu nebo zvláštního kouzla půlnoční chvíle, ale když řekne, že mě v tom županu, co mám na sobě, objímá, odpovím, trochu přiškrceně, že ho v tom županu, co mám na sobě, taky objímám a cítím, jak pěkné by to bylo... Ach jo. Babice jsou daleko.

Nemůžu usnout. Vrtím se v posteli a převaluji. Přemítám, zda nejsem úchylná, bere-li mě hlas odkudsi z vesmíru, který patří mužskému, jehož vlastně vůbec neznám.